

Christiaan Weijts

Sjoemelgroen

Iedere ochtend ben ik, tussen de Haagse Bloemen- en Bomenbuurt, getuige van een arglistig spel. Auto's jagen onophoudelijk over de Goudenregenstraat en ik sta te wachten tussen de groep ongeduldige fietsers die maar blijft aangroeien. Totdat één uitgekookt individu afstapt - steevast na een minuutje of twee - zijn fiets aan de hand neemt en het voorwiel tien centimeter het zebrapad op duwt. Abrupt staat iedereen op de rem: voetganger, voorrang!

Een metafoor. Inderdaad, dat denk ik ook steeds. Maar waarvoor? Voor onze lenige omgang met regeltjes. Neem zoiets als biomassa. Stoot meer CO₂ uit dan steenkool. Stop, gevaar, niet oversteken. Maar nee, voor elke gekapte boom planten we er eentje terug, die weer CO₂ opslokt, et voilà, we bestempelen dit officieel als... CO₂-neutraal! De houtpellets zijn van hun fietsjes gestapt en huppelen olijk naar de overkant.

Soms toetert iemand. Zo plantte het Comité Schone Lucht donderdag een appelboom voor de Stopera, waar een spoeddebat was over de biomassacentrale van het AED, verdwaald in een woud van vergunningen en subsidies waar niemand door de bomen het bos nog ziet.

Ook vrijdag, wereldwijde klimaatactiedag, zijn er protesten tegen dergelijke centrales. Maar het zijn allang niet meer alleen milieuclubs en bomenknuffelaars. Ook de Sociaal-Economische Raad adviseerde deze zomer negatief over biomassa, zoals planbureaus CPB en PBL dat al eerder deden.

'Gezaghebbend' zeg je dan altijd bij die drieletterinstituten, maar je kunt je afvragen of er nog iemand naar luistert. Mijn sjoemelvoetgangers grijnzen ook altijd Rutteans naar de toetersaars. Soms zwaaien ze opgewekt: allemaal volgens de regels, hoor!

Mijn sjoemelvoetgangers grijnzen altijd Rutteans naar de toetersaars

Letter en geest. Kennelijk blijft het lastig om het waarom van een wet te doorgronden. Na de stikstofcrisis mocht je hopen dat het uit was met de politiek van sluiptweggetjes. Maar hier gebeurt precies hetzelfde. Op papier is er uitstootruimte getoverd die daarbuiten ontbreekt. Bijvoorbeeld omdat aangeplante bomen tien jaar nodig hebben voor ze al dat CO₂ hebben terug geslurpt.

Helemaal ontluisterend is het als je het in de juiste proporties voor je ziet. Van al ons energieverbruik is maar zo'n negen procent 'hernieuwbaar'. Maar daarbinnen is zéstig procent: biomassa. Sjoemelgroen. Blijft over: 3 à 4 procent zon wind en waterkracht. Iets zegt me dat we de oorlog tegen de klimaatramp hier niet mee gaan winnen.

Het is hip dit te bestempelen als een *wicked problem*, een onoplosbare puzzel. Toch kom je met simpele stoplichten een heel eind. We staan op een kruispunt en kunnen het telen van 'bio'-grondstoffen blijven aanjagen, de koers van ons klimaat-akkoord, of tot inkeer komen en iets slims neerzetten. Een onoplosbare puzzel? Het begint met kern en eindigt op energie.